

Képek a jóisten falára

Pofára lecsapott könyv,
ferde nyakú üveg,
zavarbaejtő bőség,
ami a molypilléket illeti.
Az ördög nem leli
a gólyalábakat,
kioldalog a képből,
a lepkés szent
fügét mutat.

Fakardot csókol ez a száj,
és a fán ottragad
a fösték.
Éva tükkörben áll,
Ádám gyújtogat,
rongybabák zuhannak alá,
a megváltás szöveg.
A kép alatt.

Szegény ördög,
ahány a mák virága,
hoppon annyiszor marad,
nem könnyű olyan kertben
virágba kéredzkedni,
ahol minden virágban
valaki ül.

Lapos mell,
kókadtt liliom,
kancsal ibolyaszemek,
a szűz gombos cipője orrát
már kikezdték az egerek.
Az ördög hátrál ki
a képből,
helyén hiány, hátán aranyfüst,
balsarokban idill:
párzó legyek.

A hadfi.
Felpödört bajúsz,
mézeskalács kitüntetések,
átlótt szívből
vér buzog.

Kétfelől két szomorú angyal,
miként a régi magyar címert,
támogatja
a hazaérkezőt.

A kísértetnek hitt
számár.
Aki máig nem érti,
hogyan szédült
az éj leple alól
mennyei füvecskék közé?
Mit tárgyalnak,
ugratva egymást
a hant alatt
a dédapák?

Papucs-pillangó,
flanell alsók,
angóramacskák társasága,
vígán csattogó
cigánykártyák,
hogy tolvaj áll
a házhoz.
Csak jöjjön a bitang!
Nem tudja még
mi vár rá!

Gaz csábító
s az érett hajadon.
Úgy kattog a szeme,
mint az alvóbabaké,
és ami csak tud,
kidagad.
A dundi ujj
a lump agglégényt
hívja,
aki úgy látszik, képtelen
elszakadni
a hirdetőoszloptól.

A kedvesmama szíve
kőből,
kútba ugrik

az a bolond lány,
s véle a kalapos segéd!
Mivel már régtől
száraz az a kút,
nagyobb bajuk
nem eshet.
Semmiképp.

Az ördög tudja,
mi a módi,
Ibronka keblei közé
égeti a
tükös jegyet.
Csakhogy a feledés fűvét
háromszor is
hiába tépi le,
olyan szerelmes,
mint ez a toronyház.

Gügyeségükben is
megejtő
olajnyomatok védelme alatt
tintásfülű iskolamester.
Kérem, szekunda
nincs több mára!
Üljön le,
maga egy számár!
Isten szeme vigyáz
a léniára.

A Bak Mozi
bejárata előtt
úgy figyelik
a jegyzéreteket,
hogy az újság közepén
ki van likasztva.
Miközben a felöltők
bal zsebéből
kilátszanak az ósdi
pisztolyok.

Orca orcához igazítva,
gyöngybeli gyöngy pár,
ama szép napokban.
A falióra úgy ketyeg,
mint aki
fel se robban.
Hullnak alá
az időzített
rózsák.

Az ördög angyalt tesz
a nagyító alá,
és nem hisz a szemének,
hogy önnön puderezott képe
néz vissza rá.
Ó, mondja, ó,
ez volna hát
a relytély?
Hess, a fenébe!